

3 За сім днів до тестування (продовження)

Ми стояли в мансарді й дослухувалися до кожного звуку.

— Чуєте? Щось шумить! — шепнув Домінік. — Вода?! — здивувався він.

Шум і плескання явно свідчили про те, що внизу — здається, у ванній кімнаті — хтось відкрутив кран і напускає воду у ванну! І до того ж у цілковитій темряві! Я не знав, що думати. Хтось заліз до будинку герцогині, щоб покупатися? Це ж ідіотизм. Супердурдомний ідіотизм!

Обережно ми пройшли коридором і стали на верхній сходинці. Щойно звідти було видно двері ванної. Матова шибка у дверях біліла від невиразного світла ліхтарика.

— Не наливай стільки, ще його втопиш! — почули ми чийсь шепіт.

Кров застигла нам у жилах. Хто кого топить?! Ми презирнулися, здається — перелякано, але в темряві важко точно сказати.

- Не втоплю!
- Знизу втопиш!
- Ти дульний!

Ми знову презирнулися. Цього разу вже зі здивуванням, сильнішим, ніж мороз на Північному полюсі.

— Вони топлять нашого кота! — Ясь відштовхнув мене й помчав униз, аж дерев'яні сходи задрижали, а поручні захиталися, мов маятник.

— Малі? — Домінік не міг повірити власним вухам, хоч йому чудово відомо, хто зловживає фразою «Ти дульний».

— Малі! — проревів я, відчуваючи, як мене огортає звичайнісінька злість (звичайна злість — це така, яку ми зганяємо на людині, котра поруч у даний момент).

Домінік не чекав, щоб я зігнав злість саме на ньому. Він з'їхав поручнями вниз. Я за ним. На ходу позбирав думки. Мій ненормальний братик Захарій, тобто Малий, і ще більш ненормальний брат Яся, Бартусь, залізли до герцогині Ельжбети, щоб утопити кота?!

Від цих двох можна було сподіватися найгіршого, навіть утоплення котів. Але чому в домі Поплавської? І яким дивом вони відчинили головний замок? Навіть я б цього не зміг за пару хвилин.

Саме тоді, коли я влетів до ванної, там щось гучно гепнулось на підлогу. Я блискавично

І розвернувся потягнути Яся за рукав у бік сходів, а що стояв я навпроти вікна, кинув швидкий погляд на протилежний бік вулиці Короткої. І завмер.

Напроти брами Ельжбети Поплавської стояло таксі. Водій діставав із багажника валізки на коліщатах. Одночасно з машини вийшов високий молодик у довгому пальті (блондин, укладене гелем волосся — подумки відзначив я). Він підійшов до задніх дверей, відчинив їх і подав комусь руку. Я помітив темно-зелені напівчобітки (мама так це називає, хоч я не знаю, чому це не просто черевики), темно-зелену рукавичку на чийсь руці темно-зелений капелюшок. Із таксі вийшла герцогиня Ельжбета, у своєму вічному темно-зеленому пальті та з парасолькою. Капелюшок із широкими крисами закривав пів обличчя, але помилитися було неможливо. Це була вона. Жива, здорова, але не сама.

Що це за один? У неї ж нікого немає. Потрібно обов'язково дізнатися, хто це такий!

— На що ти так витріщився? — спитала мама. — О! Пані Ельжбета! Вишукана, як завжди. Цей молодик може бути її нареченим, така різниця у віці зараз модна.

— Та що ви, ги-ги! — Ясь вибухнув дурнувтим сміхом, а я поблажливо глянув на маму.

Вона розвела руками.

— Що таке? — у відчинених дверях виріс Ясь.
— Це єдине місце, де може бути заповіт, — відповів йому Домінік.

Ясь роззирнувся кімнатою.

— Тут? Тут же нічого немає. Підлога, стіни й павутиння.

— Цього достатньо! Скажи, Доміно? — прошепотів я.

— Достатньо, партнере. Хі-хі, — Домінік захихотів від щастя, наче сам не свій. — Шукаймо! — наказав він і натиснув вимикач.

Дурдом-веселка! Лампочка перегоріла, а невеличке вікно пропускало замало світла. Ми ввімкнули ліхтарики. Пів години читання любовних листів мені вистачило. У голові макітрилося, очі щипало.

— Я принесу лампочку, — запропонував Ясь.

— Тільки не кажи правнукові, що ми тут робимо, — попередив його я.

— Окі, прокрадуся непомітно, — пообіцяв той, але вже на сходах напорівся на правнука.

«Розумний тип», — подумав я. Ненадовго лишив нас без нагляду. Я схилився над підлогою й утупився в щілину між дошками. Домінік приєднався до мене. Правнук якось мить мовчки витріщався на нас. Як йому все цікаво! Я демонстративно принюхався.

— Кенгуру пригорає, — буркнув я.

Щиро кажучи, запахи знизу добігали дуже навіть апетитні.

— Це бути не кенгуру. Це бути свинка, — пояснив він. — Ви зірваєте підлогу?

«Може, і «зірваємо», не твоє діло!»

— Поки не зриваємо. Обстежуємо просвіти між дошками. Може, заповіт десь між ними, — сказав я, не піднімаючи очей.

— Тут бути сіро, — заявив він і вийшов. На жаль, невдовзі повернувся. Із лампочкою й складною драбиною.

Я злякався, що коли він побачить стіну при повному освітленні, то здогадається, чим ми насправді зайняті.

Загадка для читачів

Хто приготував малим текст, який вони надіслали есемескою батькові Човгала? У книжці є підказки, уважний читач обов'язково їх знайде. :-D

Відповідь на загадку із книжки «Детектив Кефічик і перший труп»

Малий не безсердечний, бо він позбувся пса з любові до Мартусі, в якої алергія на собачу шерсть. Він прийняв рішення й вибрав між собакою та дівчиною.

